

שעתיד ללקט תנאים למי שפרק
לקט אותון. אמר לו רבי אלעזר,
אף על גב שפרק לקט להם, שבח
הוא. אמר לו, מי שלא לקט
תאנים, שומר את התאהה תמיד
שלא יתיה בה פגם בשביל
התאנים שעתידה להביא. בין
שלקט התאנים, עוזב את התאהה,

ויתר לא שומר אותה.

בך מואב, שעתידה להביא אותון
תאנים, שמר אותו הקדוש ברוך
הוא, שבתוכו אל פצר את מואב.
מדין שפטון כבר תנאים ולקטו
אותן, כתוב (במדבר כה) צורו את
המדיינים. שחרי מפאן והלאה
תאהה זו לא עתידה להביא פרות,
ומশום זה ראייה לשפט אש.
פתח ואמר, ויאמר מואב אל זקניהם,
מדין וגוי. מואב הם מתרים,
ומশום אותון תנאים שעתיד
מוֹאָב להוציאם לעולם נצלו
מענש.

רבי אלעזר רצה לראות את רבי
יוסי ברבי שמעון בן לקוניא
חמיין, והיו הולכים רבינו אבא ורבי
יוסי אותו. החלו בדרכם. והיו
אומרים דברי תורה כל אותו
בדרכם.

אמר רבי אבא, מה שבתוכו (דברים
כ) ויאמר ה' אל פצר את
מוֹאָב וְאֶל תַּחֲגֵר בָּם מִלְחָמָה
וכתוב (שם) וקרבת מול בני עמוֹן
וגו' - דבר זה בדרכך זה. מה הבדל
בין זה לזה? אלא נראה
שהקהלים קי. ושנינו, כשדיין
מתקרבים לבני מואב, קי
ישראל נראים לניניהם בכל כל
קרב קשותם להתקנות בהם.
ולגבי בני עמוֹן קי ישראל
מעטים בעוטופיהם, ולא נראה
כל פלי קרב. והפסוקים

מוֹכְּחִים בשקוֹל זה בזאת.
אמר רבי אלעזר, ודאי לך הוא.
ושנינו, שזו שהיתה חוץפה

תאני, למן כבר ליקיט לzon. אמר ליה רבי
אלעזר, אף על גב דברך ליקיט לzon, שבח
איהו. אמר ליה, מאן דלא לקט תאני, נטיר
תאהה תדריך, דלא יהא בה פגם, בגין תאני
דזמנית לאיתתה. פירען דלקיט תאני, שבק
לה לתאהה, ותו לא נטיר לה.

בך מואב, דזמנא לאיתתה איונן תאני, נטיר
לייה קדשא בריך הוא, דברתיך אל תצער את
מוֹאָב. מדין דקא יהיבת תאני, ואלקיטי לzon,
כתייב (במדבר כה) צורו את המדיינים. דהא מבאן
ולחלה, תאהה דא לא זמין לאיתתה פירין,
ובגיןך את חווית ליקידת אש. פתח ואמר,
(במדבר כב) ויאמר מואב אל זקניהם מדין וגוי, מואב
איונן שארי, ובגין איונן תאני, דזמין מואב
לאפקא לעלמא, אשתיזבו מעונשא.

רבי אלעזר בעא למיחמי לרבי יוסי ברבי
שמעון בן לקונייא חמיין. והוא איזלי רבי
אבא ורבי יוסי (ר"א לא נסינו ורפי חיה) בחדיה, איזלי
בארחא, והוא אמר מילוי דאוריתא כל ההוא
ארחא.

אמר רבי אבא, מי דברך, ויאמר יי אל
תצער את מואב ולא תתגער בם מלחמה
וגו', וכתייב (דברים כ) וקרבת מול בני עמוֹן
מליה דא במליה דא, מה הפרש בין דא לדא,
אלא אתחזי דשקלוי هو. ותגיןן, פד הו
מקרבי לגבינו מואב, והוא ישראל אתחזין
לגביהו בכל מני קרבא, (ולא ס"א ל"ג) כדבעו
אתגרין בהו. ולגבינו עמוֹן, והוא ישראל
מתעטפי בעטופיהו, ולא אתחזי מני קרבא
כל. וקראי מוכחן בשוקלא דא בדא.

אמר רבי אלעזר, ודאי הבי הוא. ותגיןן, דדא
דហות חציפא, ואמרת מואב, דברתיך,
(בראשית ט) ותקרה את שמו מואב. אתחזין ישראל